

แนวทางการสอนคำเสริมภาษาไทย
ในฐานะภาษาที่สองตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้
แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning)
และแบบร่วมมือ (Cooperative Learning)

Received: 24 January 2020

Revised: 30 September 2020

Accepted: 20 May 2021

สุมนา เขียนนิล*

คำเสริมจัดเป็นคำอนุภาคในภาษาไทยที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายสุดของถ้อยคำเพื่อเสริมความหมายของการสื่อสารในแง่เจตนา อารมณ์ความรู้สึก และแสดงสถานภาพของคู่สนทนา ดังนั้นผู้เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองต้องเข้าใจคำเสริมอย่างถูกต้องตามบริบทของสังคมไทย อันจะช่วยเพิ่มขีดความสามารถในการใช้ภาษาไทยให้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา ตลอดจนเกิดความเข้าใจอันดีต่อภาษาและวัฒนธรรมไทย ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษามีเป้าหมายเพื่อมุ่งเน้นให้ผู้เรียนเกิดสมรรถนะทางการสื่อสาร (Communicative Competency) โดยมีหลักการสำคัญคือให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้ถ้อยคำหรือรูปประโยคให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่างๆ เพื่อสื่อความหมายตามการใช้ภาษาจริงของคนในสังคม จากการทำกิจกรรมเพื่อฝึกการใช้ภาษาที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริง ซึ่งการเลือกวิธีการสอนด้วยวิธีการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) และการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) มีรูปแบบและวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ร่วมกันฝึกฝนภาษาจากกิจกรรม การพูดคุยแลกเปลี่ยน หรือเรียกว่าภาระงานนั้น เป็นบทบาทสำคัญที่ส่งเสริมการเรียนรู้ แรงจูงใจ และช่วยส่งผลต่อการพัฒนาทักษะการใช้คำเสริมภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างชาติได้

บทความวิชาการ

บทคัดย่อ

คำสำคัญ

คำเสริมภาษาไทย;
ภาษาที่สอง;
การจัดการเรียนรู้
แบบเน้นภาระงาน;
การจัดการเรียนรู้
แบบร่วมมือ

* อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ติดต่อได้ที่: sumana.kh@

The Guidelines for Teaching Thai Particles as a Second Language on the Concept of Task-Based and Cooperative Learning Management

Received: 24 January 2020

Revised: 30 September 2020

Accepted: 20 May 2021

Sumana Kheannil*

A Thai particle is a part of Thai language which appears in the last position of any word enhancing the definition of communication such as the intention, emotion, feeling and status of the interlocutor. The students who learn Thai language as a second language should understand Thai particle accurately in the context of Thai society so that they could enhance their Thai language skills and abilities to match with those of the native speakers as well as a good understanding about Thai language and culture. Nowadays, the language teaching is focusing on students' communicative competence in choosing words or sentences appropriately in various circumstances and practicing how to express the meaning in actual language use. Teaching by using the Task-Based and Cooperative Learning Management will allow the students to practice their language while doing classroom activities and sharing ideas in conversations which are considered as "Task". This teaching approach plays an important role to promote foreign students' learning and motivation and improve their skills in using Thai particles.

Academic Article

Abstract

Keywords

Thai particles;
second language;
task-based learning
management;
cooperative learning
management

---

* Lecturer, Thai Section, Faculty of Education, Suan Sunandha Rajabhat University, e-mail:

1. บทนำ

ภาษามีบทบาทหน้าที่สำคัญต่อการดำเนินชีวิตของมนุษย์ในการอยู่ร่วมกันในสังคมโลก อันมีผลมาจากการพัฒนาการติดต่อสื่อสาร การคมนาคมขนส่ง และเทคโนโลยีสารสนเทศในยุค โลกาภิวัตน์ (Globalization) ความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาใหม่จึงเกิดขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเรียนรู้ภาษาใหม่นี้แม้ผู้เรียนอาจมีเป้าหมายเฉพาะที่แตกต่างกัน แต่วัตถุประสงค์สำคัญก็เพื่อ ประโยชน์ในฐานะเป็นเครื่องมือในการสื่อสารกับผู้ใช้ภาษานั้นๆ อย่างมีประสิทธิภาพนั่นเอง ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอีกต่อไปที่ในปัจจุบันจะมีชาวต่างประเทศเรียนภาษาไทย (พัทธยา จิตต์เมตตดา, 2559)

การเรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง (Second Language, L2) ได้รับการพัฒนา เปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องมาโดยตลอด เพื่อเสริมสร้างสมรรถวิสัยในการสื่อสารของผู้เรียนชาวต่าง ประเทศที่ไม่ได้ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาแรก (First Language, L1) ให้สามารถสื่อความหมายอย่าง มั่นใจและเหมาะสมกับบริบทในภาษาไทยมากขึ้น ทั้งความรู้ในตัวภาษา (Competence) หรือเรียก ว่า “สามัคติยะ” และความสามารถการใช้ภาษา (Performance) หรือเรียกว่า “กฤตกรรมทางภาษา” กล่าวคือ การจัดการเรียนการสอนภาษาไทยให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศให้มีความสามารถในด้าน ไวยากรณ์ (Grammar Competence) ควบคู่กับด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้เรียนสามารถจำคำศัพท์ หน่วยเสียง หน่วยคำ โครงสร้าง การผสมผสานองค์ประกอบต่างๆ เหล่า นี้เข้าเป็นรูปคำหรือรูปประโยค สามารถแสดงสมรรถภาพทางด้านไวยากรณ์โดยการใช้กฎเกณฑ์ (Using a rule) พร้อมกับคำนึงถึงกฎการใช้ภาษาในสังคม ต้องเข้าใจภาษาในบริบทของสังคม บทบาทของผู้ร่วมสนทนา สิ่งที่พิจารณาคือ ความเหมาะสมในการใช้ภาษาและการตัดสินใจว่าจะไร คือความหมายที่เหมาะสมนั้น (Savignon, 1983, pp. 35-36)

โดยธรรมชาติผู้ใช้ภาษาไม่เพียงแต่ผลิตภาษาเพื่อแสดงเจตนาตรงไปตรงมาเพียงอย่างเดียว บางสถานการณ์ผู้ใช้ภาษาเลือกสื่อสารแบบอ้อมแต่เป็นที่เข้าใจในสังคมเดียวกันได้ (Conventionally indirect) ต้องอาศัยความหมายเชิงปริบท (Contextual meaning) ซึ่งเป็นความหมายที่ถูกกำหนด ตามสภาพแวดล้อมการสื่อสาร ดังตัวอย่างของเซอร์ล (Searle, 1969) ในภาษาอังกฤษ เช่น ผู้พูด กล่าวว่ “Can you pass me the salt?” ในบริบทที่ผู้พูดและผู้ฟังกำลังรับประทานอาหารบนโต๊ะ อาหาร ผู้พูดไม่ได้มีเจตนาเพื่อจะถามผู้ฟังว่า “ส่งผ่านขวดเกลือให้ฉันได้หรือไม่” แต่เป็นการพูดเพื่อ แสดงการขอร้องให้ผู้ฟังส่งเกลือมาให้ตนเอง โดยผู้ฟังไม่ต้องตอบคำถามใด ดังนั้นจะพบว่าถ้อยคำ นี้มีวัจนกรรมอ้อมประเภทกำหนดให้ทำ ซึ่งบางครั้งต้องเข้าใจวัฒนธรรมการใช้ภาษาในสังคม เช่นเดียวกับ ภาษาไทย ตัวอย่างในบริบทที่คู่สนทนากำลังตัดสินใจว่าจะไปห้างสรรพสินค้าหรือไม่ “ไม่ไปแล้วนะ” ผู้พูดมีเจตนาขอความคิดเห็นจากผู้ฟัง ไม่มีเจตนาปฏิเสธให้ทราบว่ “ไม่ไปแล้ว” ตัวอย่างข้างต้นนี้

เป็นการใช้รูปภาษาที่ไม่ตรงกับเจตนาในการสื่อสาร กรณีนี้เรียกว่าวัจนกรรมอ้อม (indirect speech acts) ข้อความข้างต้นหากผู้พูดและผู้ฟังทั้งสองคนเป็นคนไทยที่พูดและเข้าใจภาษาไทย อีกทั้งอยู่ในสถานการณ์ที่เหมาะสม ผู้ฟังก็จะแสดงความคิดเห็นตอบตกลงหรือปฏิเสธผู้พูด ซึ่งความคลาดเคลื่อนในการสื่อความหมายลักษณะดังกล่าวเป็นผลมาจากการใช้คำเสริม “นะ” ลงท้ายประโยคนั้นเอง สาเหตุนี้จึงอาจเป็นปัญหาหรือข้อจำกัดหนึ่งสำหรับผู้สอนภาษาไทยให้ชาวต่างประเทศในการอธิบายความหมายและการใช้คำเสริมในภาษาไทย หากผู้เรียนเข้าใจ สามารถเลือกใช้คำเสริมเพื่อการสื่อสารให้ตรงกับเจตนาและเหมาะสมกับบริบทของสังคมไทย ก็จะส่งผลให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศมีทักษะการสื่อสารภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพเทียบเท่ากับเจ้าของภาษา

การจัดกระบวนการเรียนคำเสริมให้แก่ผู้เรียนชาวต่างประเทศที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองให้มีประสิทธิภาพควรจะทำให้การเรียนภาษาให้เป็นการรับภาษา (Language Acquisition) โดยอาศัยผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และกิจกรรมหรือสถานการณ์เป็นเครื่องมือช่วย ส่วนผู้สอนเป็นเพียงผู้กำกับในการรับภาษาของผู้เรียนเท่านั้น การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) และการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มีหลักการสอดคล้องกับกระบวนการรับภาษา กล่าวคือ มีรูปแบบการเรียนการสอนโดยใช้ภาระงานนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริง จากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เน้นการจัดสภาพแวดล้อมทางการเรียนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ร่วมกันเป็นกลุ่มเล็กๆ โดยการใช้ภาระงาน มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อความหมายมากกว่าพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์

ดังนั้น ในบทความนี้ผู้ศึกษาจะนำเสนอกรอบแนวคิดการจัดการเรียนการสอนคำเสริมภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) และแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) เพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถด้านภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ และเป็นอีกแนวทางหนึ่งที่เสนอให้ผู้สอนเลือกนำไปจัดการเรียนการสอนคำเสริมจากการปฏิบัติ อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ และเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาไทยมากขึ้น

2. วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาและนำเสนอแนวทางการสอนคำเสริมในภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวต่างชาติ

3. คำเสริมภาษาไทย

วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2537, น. 61) เรียกคำเสริมว่า คำลงท้าย ตามทฤษฎีโครงสร้าง ในขณะที่พระยาอุปกิตศิลปสาร (2545, น. 150) และกำชัย ทองหล่อ (2540, น. 248-249) จัดคำประเภทนี้อยู่ในหมวดคำวิเศษณ์ (ประติขญาวิเศษณ์) ส่วนอุดม วโรตม์ลิขิตดิษฐ์ (2539, น. 108) จัดอยู่ในหมวดคำกริยานุเคราะห์ ซึ่งทั้งสองคนพิจารณาคำประเภทนี้ในแง่ของการทำหน้าที่ขยายคำอื่นๆ ในประโยค ทั้งนี้ นววรรณ พันธุมธา (2559, น. 116-138) เรียกคำประเภทนี้ว่าคำเสริม พิจารณาจากตำแหน่งการปรากฏ หน้าที่ และความหมายไปพร้อมๆ กัน

คำเสริมเป็นคำอนุภาคในภาษาไทยที่ปรากฏหลังสุดของถ้อยคำ คำเสริมไม่มีความสมบูรณ์ด้านคำศัพท์หรือไม่มีความหมายในตัวเอง ไม่มีความสัมพันธ์ทางวากยสัมพันธ์กับคำอื่นๆ ในถ้อยคำที่ปรากฏรวม แต่ทำหน้าที่สร้างสัมพันธสาร อาจกล่าวได้ว่าหากไม่มีการปรากฏคำเสริมท้ายประโยค ประโยคนั้นก็ยังคงต้องตามไวยากรณ์ เนื่องจากคำเสริมในภาษาไทยไม่มีหน้าที่ทางไวยากรณ์ หากไม่รวมคำเสริมแสดงการถามที่เปลี่ยนประโยคบอกเล่าให้กลายเป็นประโยคคำถาม คำเสริมท้ายประโยค วลี หรือคำทุกคำมีหน้าที่สื่อเจตนา อารมณ์ ความรู้สึก ทศนคติของผู้พูด ตลอดจนแสดงสถานภาพหรือความสัมพันธ์ของคู่สนทนา (นววรรณ พันธุมธา 2559, น. 116) โดยทั่วไปมักนำไปใช้ในภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียนแบบทางการ

วิจินต์ ภาณุพงศ์ (2537, น. 61) อธิบายไว้ว่า การใช้คำเสริมท้ายประโยคสัมพันธ์กับเสียงวรรณยุกต์ ความสั้นยาวของเสียงสระ เรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือทั้งสองเรื่องก็ได้ นอกจากนี้ยังแสดงความหมายย่อยของคำพวกเดียวกัน ทั้งนี้ เพื่อแสดงเจตนาหรือท่าทีของผู้พูดให้ชัดเจนมากขึ้น ดังตัวอย่าง คำพวก ค่ะ ค่ะ ขา จำ จำ จะ จำ ซิ ซิ ซี่ สมิธ (Smyth, 2002, pp. 126-129) แบ่งคำเสริมตามหน้าที่หรือการใช้ออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่

1. คำเสริมแสดงการถาม (Question particles) คือ คำที่ใช้แสดงการถามที่ต้องการตอบรับหรือปฏิเสธ (Yes/ No question) เช่น “ไหม” “หรือ” เป็นต้น

2. คำเสริมแสดงความสุภาพ (Polite particles) คือ คำที่ใช้เพื่อให้เกียรติผู้สนทนา ปรากฏการใช้ลงท้ายประโยคคำถาม ลงท้ายประโยคบอกเล่า ตอบรับหรือปฏิเสธ ซึ่งตามหลังคำปฏิเสธ “ไม่” ใช้ตามหลังชื่อบุคคล ขานรับ และใช้ตามหลังคำเสริมบอกมาลา โดยแบ่งออกเป็นคำเสริมแสดงความสุภาพ เช่น “ค่ะ” “ครับ” “จ๊ะ” เป็นต้น และแสดงความไม่สุภาพ เช่น “ยะ” “วะ” เป็นต้น

3. คำเสริมบอกมาลา (Mood particles) คือ คำที่ใช้เพื่อแสดงจุดมุ่งหมายหรือเจตนาของผู้พูด เช่น “นะ” “สิ” “ล่ะ” “เถอะ” เป็นต้น

นอกจากนี้ยังมีการปรากฏร่วมของคำเสริมประเภทแสดงมาลา (mood particle) มากกว่าหนึ่งคำ เช่น “เขาคงไม่รู้ละสิว่าฉันก็ไปด้วย” “น้องไปเถอะนะ” (นววรรณ พันธุมธา 2559, น. 127-

129) ในขณะที่เดียวกันพบการปรากฏร่วมของคำเสริมในภาษาไทยพร้อมกันทั้ง 3 ประเภท กล่าวคือ question particle ตามด้วย mood particle และ status particle ตามลำดับ เช่น “คุณนำเอกสารมาหรือเปล่าล่ะคะ”

4. คำเสริมภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง

1. คำเสริมมีบทบาทเป็นส่วนขยายความหมายของประโยคโดยไม่สัมพันธ์กับคำใดคำหนึ่งในประโยค แม้คำเสริมจะไม่มี ความหมายประจำคำตามที่อธิบายไว้ข้างต้น แต่ก็ไม่สามารถสรุปได้ว่าคำเสริมในภาษาไทยไม่มีความหมายในภาษา หรือในประโยคที่ปรากฏ การปรากฏคำเสริมทำให้หน้าที่ของประโยคแตกต่างไปจากรูปของประโยค เนื่องจากคำเสริมเป็นคำอนุภาคที่มีหน้าที่สำคัญในการสื่อความหมายในการสื่อสารทางวัจนปฏิบัติศาสตร์ (Pragmatics) ดังตัวอย่าง ถ้อยคำ “ไปสิคะ” ในสถานการณ์ที่ผู้ฟังชวนผู้พูดไปเที่ยว หากพิจารณาจากรูปประโยคแล้วมีรูปเป็นประโยคคำสั่ง แต่ในสถานการณ์ดังกล่าวผู้พูดเจตนาตอบตกลงคำเชิญชวน ซึ่งผู้พูดสามารถละคำเสริมประเภทมาลา (mood particle) “สิ” ได้โดยไม่ผิดไวยากรณ์และยังสื่อความหมายได้เช่นเดียวกับ “ไปคะ” แต่อาจแตกต่างกันในแง่ของอารมณ์ความรู้สึกของผู้พูด โดยความหมายของคำเสริมนั้น ผู้เรียนชาวต่างชาติ ต้องตีความจากความแตกต่างเรื่องเสียงสระ เสียงวรรณยุกต์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่าง ค่ะ และขา เป็นต้น อีกทั้งเงื่อนไขต่างๆ อันได้แก่ สถานการณ์ บริบททางสังคม ตลอดจนวากยสัมพันธ์

2. การเรียนรู้อาษาที่สองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากที่ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาแรกมาก่อน โดยได้พยายามเรียนรู้การใช้ภาษาหนึ่ง (Harley, 2001, p. 135) ให้เกิดความสามารถทางภาษา (language competency) ผู้เรียนที่มีความสามารถทางภาษาน้อยมีแนวโน้มที่จะพบเจออุปสรรคในการรับภาษาที่สองในแง่วัจนปฏิบัติศาสตร์ เป็นผลจากการถ่ายโอนภาษาเชิงลบ (negative transfer) คือการใช้โครงสร้างหรือกฎในภาษาที่หนึ่งไม่สอดคล้องกับโครงสร้างหรือกฎในภาษาที่สอง ได้แก่

1) การถ่ายโอนเพื่อการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาด (avoidance) คือ การเลี่ยงใช้รูปแบบภาษาของภาษาเป้าหมายที่ไม่มีในภาษาแม่ ซึ่งผู้เรียนเห็นว่าเรียนรู้ได้ยากหรือไม่คุ้นเคยในการใช้ เช่น ผู้เรียนชาวต่างประเทศหลีกเลี่ยงการใช้คำเสริมในภาษาไทยเพราะเกรงว่าจะใช้ผิด เป็นต้น

2) การถ่ายโอนที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาด (errors) คือ การถ่ายโอนภาษาเชิงลบที่ผู้เรียนใช้รูปแบบของภาษาเป้าหมายผิดไปจากมาตรฐานของภาษาเป้าหมาย ซึ่งเกิดจากการแทรกแซงโดยตรงของภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น ผู้เรียนใช้คำเสริมในภาษาไทยที่ไม่เหมาะสมกับบริบทของสถานการณ์

5. สมมติฐานการเรียนรู้ภาษา

การสร้างความรู้ด้านทักษะทางภาษาของผู้เรียน สมมติฐานของสวีน (Swain, 1998) เชื่อว่าการเรียนรู้ให้เกิดสมรรถนะทางภาษาเกิดจากกระบวนการนำเข้า (Input) และนำออก (Output) ที่มีประสิทธิภาพ หมายถึง ปัจจัยนำเข้า (Input) ทางภาษาที่มีเพียงพอและเป็นปัจจัยที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ (Comprehensible Input) อันได้แก่ไวยากรณ์ที่จำเป็น รวมทั้งตัวแปรการกรองด้านความรู้สึกนึกคิด (Affective Filter) ที่ต้องมีต่ำหรือน้อย กล่าวคือ การขจัดตัวกีดกันแรงจูงใจ เจตคติ ตลอดจนความเชื่อมั่นในตนเองของผู้เรียน ประกอบกับการปรากฏผลผลิตทางภาษาที่เกิดขึ้น (Output) ของผู้เรียน แนวคิดดังกล่าวสะท้อนว่าการรับภาษาที่สองนั้น หากผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการผลิตถ้อยคำในภาษาที่สองจากกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ก็จะช่วยเพิ่มความมั่นใจและความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา นอกจากนี้ข้อมูลทางภาษาที่ผลิตออกมาจากกิจกรรมทำให้ผู้เรียนตระหนักถึงปัญหาของการใช้ภาษา ส่งผลให้เกิดการอภิปรายร่วมกันเพื่อหาข้อบกพร่องในการพัฒนาการรับรู้อาษาที่สองที่ได้จากการสังเกต ดังนั้นผู้ศึกษาจึงเลือกใช้รูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ที่มีหลักการและรูปแบบสอดคล้องกับสมมติฐานดังกล่าวเพื่อเพิ่มความขีดความสามารถในการใช้คำเสริมในภาษาไทยของผู้เรียนชาวต่างประเทศ

6. การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) เริ่มต้นในช่วงปี 1980 โดย Prabhu ได้ทดลองจัดระบบของภาระงานให้เป็นส่วนหนึ่งในการจัดการเรียนการสอนกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาและมัธยมศึกษาในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษในบังกลอร์ ประเทศอินเดีย เป็นครั้งแรก และถูกนำมาใช้ในการสอนภาษาแม่และภาษาที่สองกันอย่างแพร่หลายในอเมริกาและมาเลเซีย อาทิ ภาษาอังกฤษ ภาษาจีน รวมถึงภาษาฮอลแลนด์ในประเทศเบลเยียม การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน คือ การเรียนการสอน โดยใช้ภาระงานเป็นหลักแนวคิดนำไปสู่การเรียนรู้ภาษาเป้าหมาย วิธีนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติจริงจากภาระงานที่ได้รับมอบหมาย มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อความหมายมากกว่าพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์ โดยวิลลิส (Willis, 1996, pp. 53-54) ได้นิยาม “ภาระงาน” (Task) ว่า กิจกรรมที่มีความเกี่ยวข้องกับความสนใจของผู้เรียนซึ่งเป็นกิจกรรมที่เน้นการสื่อความหมายเป็นหลักและให้ความสำคัญกับการบรรลุกิจกรรม และกิจกรรมมีความเกี่ยวข้องกับโลกความจริง รวมทั้งมีผลผลิตทางภาษาและการประเมินผลผลิตทางภาษา

หากผู้เรียนชาวต่างประเทศขาดโอกาสใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร จะทำให้ผู้เรียนไม่สามารถใช้คำเสริมในภาษาไทยได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม วิธีการฝึกฝนด้วยตนเองกับเจ้าของภาษาหรือวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมจะช่วยให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้คำเสริม

6.1 ความสำคัญและบทบาทของภาระงาน

การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) มีรูปแบบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนในห้องเรียนที่โยงผู้เรียนเข้ากับจุดประสงค์การสอน โดยกิจกรรมเน้นภาระงานที่มีลักษณะมุ่งพัฒนาทักษะการสื่อความหมายมากกว่าพัฒนาความรู้ด้านไวยากรณ์ โดยอาศัยรูปแบบกระบวนการคิด การติดต่อสื่อสาร ที่สัมพันธ์กับรูปแบบทางภาษาศาสตร์ ตลอดจนเสริมสร้างความคิดสร้างสรรค์และพฤติกรรมการเรียนรู้

โตโรธี (Dorathy, 2011) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยการสอนรูปแบบเน้นภาระงานโดยใช้เทคนิคการสอนการแสดงบทบาทในสถานการณ์สมมติ (Second language acquisition through task-based approach - Role play in English language teaching) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาประโยชน์ของการสอนรูปแบบเน้นภาระงานและเทคนิคการสอน โดยการแสดงบทบาทในสถานการณ์สมมติ จากผลการวิจัยพบว่าการสอนรูปแบบเน้นภาระงานและเทคนิคการสอนโดยการแสดงบทบาทในสถานการณ์สมมตินอกจากจะสร้างความสนุกสนานให้กับผู้เรียนแล้วรูปแบบดังกล่าวยังเปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและพูดโดยไม่กังวลเรื่องหลักภาษาและพัฒนาทักษะด้านมนุษยสัมพันธ์รวมถึงความมั่นใจในตัวเองให้กับผู้เรียน

ศศิณัฐ์ สรรคบุรานุรักษ์ (2560) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนภาษาจีนที่เน้นภาระงาน เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนได้พัฒนาทักษะการฟังและการอ่าน โดยผู้สอนสามารถตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนได้จากชิ้นงาน เช่น กิจกรรมที่ 1 ให้ผู้เรียนช่วยกันมองภาพอย่างละเอียด พร้อมหาจุดแตกต่างของทั้งสองภาพ อาศัยภาพเป็นตัวกลางในการสื่อสารของผู้เรียน เมื่อผู้เรียนทราบความแตกต่างของภาพแต่ละจุดแล้วให้ทำเครื่องหมายลงบนกระดาษที่ผู้สอนเตรียมให้ หรือกิจกรรมที่ 2 ให้ผู้เรียนประดิษฐ์กล่องดินสอด้วยตนเอง โดยปฏิบัติตามขั้นตอนภาษาจีนที่ละขั้น ดังนั้นกระบวนการเรียนรู้ภาษาของผู้เรียนจะสะท้อนภาพผลผลิตหรือผลลัพธ์ของภาระงาน

คำเสริมในภาษาไทยมักปรากฏการใช้ในภาษาพูด การจัดการเรียนรู้แบบภาระงานสามารถพัฒนาทักษะการพูดและการสื่อสารภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศได้

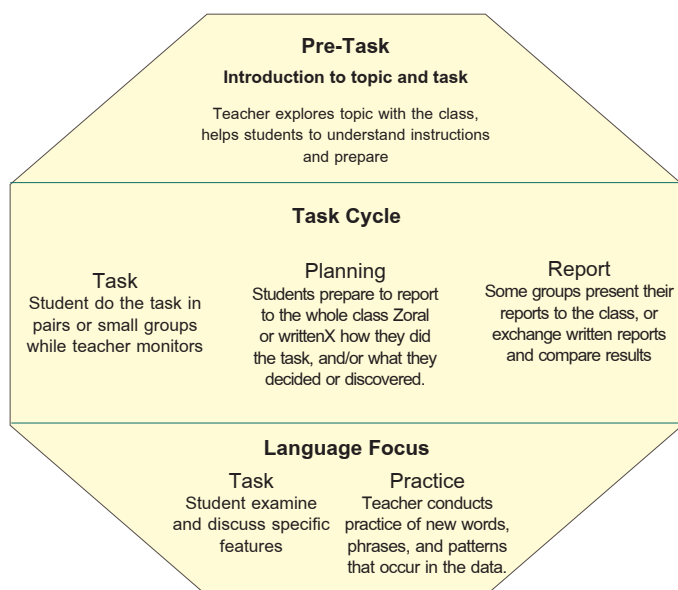
6.2 ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน

เอลลิส (Ellis, 2003, pp. 33-35) ได้สังเคราะห์ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน และกระบวนการที่สามารถใช้ร่วมกับการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน โดยทั่วไปพบว่าขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานประกอบไปด้วย 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นเตรียมปฏิบัติการภาระงาน (Pre-task)** คือ วิธีที่ผู้สอนเสนอโครงสร้างของภาระงานที่ผู้เรียนต้องปฏิบัติหรือผลิตผลทางภาษาที่ผู้เรียนต้องทำ พบว่าหัวข้อที่ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายหรือไม่ต้องใช้กระบวนการคิดมากนักช่วยให้ผู้เรียนสนใจหัวข้อที่จะเรียนมากขึ้น

2. **ขั้นปฏิบัติการภาระงาน (During task)** ประกอบไปด้วยตัวเลือกทางการสอน (Methodological options) 2 อย่าง ได้แก่ ตัวเลือกด้านการปฏิบัติงาน (Task performance options) คือการกำหนดเวลาในการปฏิบัติงานหรือกำหนดแหล่งข้อมูลในห้องหรือนอกห้อง นอกจากนี้ตัวเลือกด้านกระบวนการดำเนินงาน (Process) คือ กระบวนการที่เน้นการใช้ภาษาเป็นเครื่องมือการสื่อสารและกระตุ้นให้เกิดความท้าทายให้กับผู้เรียน

3. **ขั้นหลังปฏิบัติงาน (Post-task)** คือ วิธีที่ผู้สอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ทบทวนการใช้ภาษาที่ได้เรียนและหลักไวยากรณ์ที่ผู้เรียนส่วนใหญ่ใช้ผิดในระหว่างดำเนินงาน หรือการให้ผู้เรียนประเมินผลงานและหาข้อบกพร่องของตนหรือกลุ่มตน ดังแสดงในภาพที่ 1

ภาพที่ 1. บทบาทครูและผู้เรียนระหว่างการเรียนการสอนแบบเน้นภาระงาน
ดัดแปลงจากเซลลิแวน (Selivan, 2012)

จากภาพจะเห็นได้ว่ารูปแบบและขั้นตอนการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) สะท้อนให้เห็นลักษณะการมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ระหว่างผู้เรียนนำไปสู่การสร้าง ความเข้าใจในการสื่อสาร

7. การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ

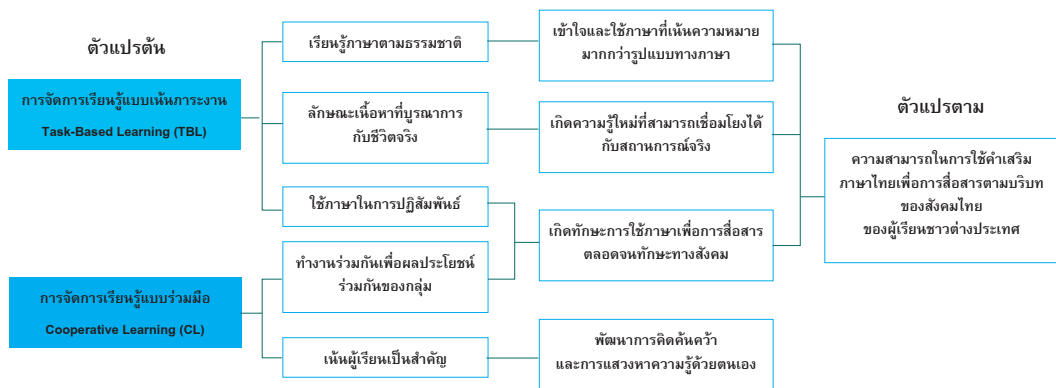
ดังได้กล่าวมาแล้วว่ารูปแบบตลอดจนขั้นตอนของกิจกรรมภาระงาน (Task based Learning) นั้นส่งเสริมการเรียนรู้ที่เน้นการมีปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียน ทั้งยังพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอย่างธรรมชาติ สอดคล้องกับการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student-Centered Teaching) และ ส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสารตามสภาพจริง การจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานจึงมีความ สัมพันธ์กับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือในอันที่จะประยุกต์ใช้ร่วมกันให้เกิดประโยชน์มากขึ้นดังจะ ได้กล่าวต่อไป

การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ใช้กระบวนการกลุ่มให้ผู้เรียนได้มี โอกาสทำงานร่วมกันเพื่อผลประโยชน์และเกิดความสำเร็จร่วมกันของกลุ่ม เป็นกลุ่มงานโครงสร้าง ในลักษณะที่จะช่วยให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์แลกเปลี่ยนข้อมูลตลอดจนความร่วมมือมากกว่าการ แข่งขันในการเรียนรู้ ส่งเสริมการพัฒนาความคิดเชิงวิพากษ์ ทักษะและความสามารถในการสื่อสาร โดยใช้กิจกรรมที่มีโครงสร้างของการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม (Fathman and Kessler, 1993, pp. 127-140) นอกจากนี้การจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือยังช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมี ประสิทธิภาพมากกว่าวิธีการเรียนรู้ภาษาแบบเดิม ดังผลการศึกษาของบาสตา (Basta, 2011) ได้ ศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของแนวทางการสื่อสารและการเรียนแบบร่วมมือในการศึกษาชั้นสูง พบว่า กลุ่มที่วางแผนและจัดการเป็นอย่างดีเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพในการพัฒนาความเชี่ยวชาญด้าน ภาษาของผู้เรียน ครูผู้สอนควรใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษา และสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล การประยุกต์ใช้การเรียนแบบร่วมมือกับการเรียนรู้ ภาษาเป็นสิ่งสำคัญในการส่งเสริมการสื่อสารจากการสร้างสถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องมีส่วนร่วม เพื่อ เรียนรู้และแลกเปลี่ยนความเข้าใจของกันและกัน นอกจากนี้การเรียนแบบร่วมมือยังสร้างความ รับผิดชอบและการพัฒนาทักษะทางสังคม ผู้เรียนได้สร้างปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ซึ่งมีความสำคัญต่อ การพัฒนาทักษะทางภาษา

ทั้งนี้ผลการศึกษายืนยันว่าการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ผู้เรียน มีทักษะการสื่อสารเพิ่มขึ้นเมื่อไปบูรณาการร่วมกับภาระงาน (Task) สรณบดีนทร์ ประสารทรัพย์ และ บำรุง โตรัตน์ (2561) ศึกษาผลสัมฤทธิ์การอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์และทักษะการเขียนภาษา

อังกฤษเพื่อการเขียน โดยการพัฒนาารูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (The Development of Instruction Models of Task based and Cooperative Learning for English Critical Reading and Communicative Writing Skills) พบว่านักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์และความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารสูงขึ้นและมีความพึงพอใจเกี่ยวกับขั้นตอนและกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ในระดับดีมาก หลังจากเรียนด้วยรูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงาน (TBL) ร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ (CL)

ทั้งนี้ผู้ศึกษาได้นำหลักการทั้งหมดที่กล่าวข้างต้นมาใช้ในการพัฒนาารูปแบบการสอนคำเสริมภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง โดยใช้แนวคิดการการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) และแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) ดังนี้

ภาพที่ 2. กรอบแนวคิดการพัฒนาารูปแบบการสอนคำเสริมภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง โดยใช้แนวคิดการการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) และแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) (สุมนา เขียนนิล)

จะเห็นได้ว่าการพัฒนาารูปแบบการสอนคำเสริมภาษาไทยในฐานะภาษาที่สอง โดยใช้แนวคิดการการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) และแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) จะช่วยให้ชาวต่างประเทศเรียนรู้คำเสริมภาษาไทยได้ดีขึ้นจากการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสถานการณ์เสมือนจริง ด้วยวิธีการลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความคงทนในเรื่องการใช้ภาษา การเรียบเรียงประโยคในการสื่อสารและใช้คำเสริมที่เหมาะสมกับบริบทของสังคมไทยยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเชื่อมโยงความรู้ในสถานการณ์ใหม่ที่ใกล้เคียงกันได้ดีขึ้น ทำให้ผู้เรียนชาวต่างประเทศใช้ภาษาไทยในการสื่อสาร (Communicative Competency) ได้ดีและมีประสิทธิภาพมากขึ้น

8. การประเมินผลการจัดการเรียนรู้

จากงานวิจัยของสุมินตรา มาคาลัย (2558) ที่ศึกษาการรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง (The Acquisition of the Thai Final Particles “na” and “si” by Learners of Thai as Second Language) ซึ่งให้เห็นว่าการกำหนดสถานการณ์จำลองตามวัจนกรรมที่พบจากการวิเคราะห์หน้าที่ของการสื่อสาร “นะ” และ “สิ” การประเมินกระทำได้จากการเก็บข้อมูลโดยวิธีการนับความถี่ของคำลงท้ายที่ปรากฏในละครจำลองสถานการณ์และระหว่างจับคู่สนทนา จากนั้นนำมาประเมินความถูกต้องของการใช้คำอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ในการสื่อสาร ซึ่งกระบวนการดังกล่าวสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการประเมินผลการสอนคำเสริมภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองตามแนวคิดการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task based Learning) และแบบร่วมมือ (Cooperative Learning) อีกทั้งยังสอดคล้องกับการประเมินผลเชิงประจักษ์ (Ellis, 2003) กล่าวว่าการประเมินผลเชิงประจักษ์ประกอบไปด้วย 2 ประเภท ดังนี้

1) การประเมินผลแบบจุลภาค (Micro-evaluation of tasks) คือ การประเมินภาระงานหลังที่ผู้เรียนดำเนินภาระงานเสร็จในแต่ละครั้ง เพื่อระบุจุดแข็งและจุดบกพร่อง และนำจุดบกพร่องไปใช้ปรับปรุงกิจกรรมภาระงานครั้งต่อไป อาจเป็นการประเมินโดยผู้เรียน (Student-based evaluation) คือ การสอบถามทัศนคติหรือความคิดเห็นของผู้เรียน ประเมินผลตามหัวข้อการสอน (Response-based evaluation) ขณะทำภาระงานและผลงานของผู้เรียน โดยเน้นความตรงประเด็นและความถูกต้องตามหัวข้อที่สอน และประเมินผลตามผลการเรียนรู้ (Learning-based evaluation) คือ การวัดประเมินผลตามผลการเรียนรู้

2) การประเมินผลแบบมหภาค (Macro-evaluation of tasks) คือการวัดประเมินการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงานในภาพรวมว่าประสบผลสำเร็จหรือไม่เพื่อนำผลที่ได้ไปพัฒนาการจัดการเรียนรู้รูปแบบนี้ในครั้งต่อไป

9. แนวทางการจัดการเรียนการสอนคำเสริมภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง

จากการวิเคราะห์คำเสริมภาษาไทยในฐานะภาษาที่สองและสมมติฐานการเรียนรู้ภาษาที่สอง ผู้ศึกษาจะนำเสนอแนวทางการจัดการเรียนการสอนคำเสริมภาษาไทยเป็นภาษาที่สองเรียงลำดับจากง่ายไปยากดังต่อไปนี้

1. ผู้สอนควรเริ่มบทเรียนด้วยคำเสริมแสดงการถาม (Question particles) ได้แก่ คำพวก “ไหม” “หรือ” และ “เปล่า” ก่อนเป็นอันดับแรก เนื่องจากคำเสริมในภาษาไทยประเภทนี้เป็นลักษณะร่วมของหลายๆ ภาษา มีหน้าที่ในการสื่อสารเมื่อผู้พูดต้องการถาม ซึ่งลักษณะร่วมกันดังกล่าวจะส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโอนเชิงบวก (positive transfer) ผู้เรียนจะเรียนรู้ได้สะดวกและง่ายตายคำเสริมภาษาไทยแสดงการถามต่อท้ายถ้อยคำที่มีเจตนาบอกกล่าวเพื่อเปลี่ยนเป็นถ้อยคำที่เจตนาถามให้ตอบในสถานการณ์ที่ต่างกันไป กล่าวคือ คำว่า “หรือ” ใช้เมื่อผู้พูดต้องการถามเพื่อยืนยันคำตอบที่ได้รับรู้มาบ้างแล้ว ส่วนคำว่า “ไหม” และ “เปล่า” กล่าวเมื่อผู้พูดคาดเดาคำตอบไม่ได้ ผู้สอนสามารถอธิบายหรือสาธิตเปรียบเทียบรูปแบบภาษาของถ้อยคำที่ปรากฏและไม่ปรากฏคำเสริมแสดงการถาม ซึ่งสื่อความหมายต่างกันอย่างชัดเจน ร่วมกับการกำหนดสถานการณ์เพื่อแยกแยะการใช้ทั้ง 3 คำ

2. เมื่อผู้เรียนคุ้นเคยการใช้คำเสริมแสดงการถามแล้ว ผู้สอนสามารถจัดการเรียนการสอนคำเสริมแสดงสถานภาพ (Polite particles) เป็นลำดับต่อไป คำเสริมประเภทแสดงสถานภาพจะไม่ส่งผลกับความหมายของถ้อยคำ กล่าวคือ ถ้อยคำที่ปรากฏและไม่ปรากฏคำเสริมแสดงสถานภาพสื่อความหมายเหมือนกัน แต่แตกต่างกันในแง่ของความรู้สึก การแสดงสถานะผู้พูดและความสัมพันธ์ของคู่สนทนา ซึ่งจัดเป็นลักษณะเฉพาะในภาษาไทยที่มักไม่ปรากฏการใช้ในภาษาอื่น ๆ และจัดเป็นลักษณะการใช้ภาษาที่สัมพันธ์กับวัฒนธรรม ดังนั้นจึงอาจส่งผลให้ผู้เรียนถ่ายโอนเชิงลบ (negative transfer) แต่อย่างไรก็ตามปัจจัยเพศ อายุ สถานภาพ จะกำหนดการเลือกใช้ เมื่อผู้ฟังที่อาวุโสกว่า หรือไม่สนิทสนมกัน ผู้พูดเพศชายจะต้องใช้ “ครับ” ส่วนผู้พูดเพศหญิงใช้คำชุด “ค่ะ” และผู้พูดสามารถใช้คำชุด “จ้า” กับผู้ฟังอาวุโสน้อยกว่าและมีความสนิทสนมกัน

3. คำเสริมประเภทแสดงมาลา (Mood particles) ควรเป็นคำเสริมประเภทสุดท้ายในการจัดการเรียนการสอน คำเสริมแสดงมาลา คือ คำที่ไม่มีความหมายในตัวเอง ต้องอาศัยความหมายตามบริบท ผู้พูดใช้ลงท้ายถ้อยคำเพื่อแสดงเจตนา อารมณ์ และความรู้สึก จึงอาจจะส่งผลทำให้เกิดข้อผิดพลาด (errors) ในการสื่อสารตามบริบทสังคมไทย เนื่องจากคำเสริมประเภทนี้บางคำสื่อความได้มากกว่า 1 บริบท เช่น คำว่า “นะ” ตัวอย่าง “ไปนะ” ถ้อยคำดังกล่าวมีความหมายดังนี้ 1) โนมึหน้าใจ 2) สั่งให้ทำ 3) กล่าวแย้ง และ 4) ถามซ้ำ เป็นต้น ดังนั้นผู้สอนจำเป็นต้องศึกษาวิเคราะห์หน้าที่รวมถึงการสื่อความหมายในบริบทต่างๆ เพื่อนำมากำหนดสถานการณ์การใช้ตลอดจนสร้างความเข้าใจความแตกต่างของการใช้คำเสริมรูปเดียวกัน

ทั้งนี้ผู้สอนควรจัดกิจกรรมการเรียนรู้การใช้คำเสริมภาษาไทยไปที่ละคำจนครบทุกหน้าที่ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถแยกแยะหน้าที่ของคำเสริมที่มีรูปเดียวกันแต่สามารถสื่อความได้มากกว่า 1 บริบท แล้วจึงเรียนรู้การใช้คำอื่น ๆ ต่อไป

ตัวอย่างการจัดการเรียนการสอนคำเสริมภาษาไทยให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ ตามแนวคิดแบบเห็นภาระงานผสมผสานกับแบบร่วมมือ

แนวคิดทฤษฎีสำหรับการสอนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน มีอยู่เป็นจำนวนมากที่ผู้สอนสามารถประยุกต์ใช้ให้เหมาะกับเนื้อหาและความสามารถทางภาษาของผู้เรียน (competency) เพื่อเป็นแนวทางในการประยุกต์สอนคำเสริมภาษาไทยให้ผู้เรียนชาวต่างชาติ ผู้ศึกษาขอเสนอกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนแบบเห็นภาระงานและแบบร่วมมือซึ่งมีรูปแบบและวิธีการที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เกิดทักษะรับรู้และแสดงออกทางภาษา

ภาพที่ 3. ตัวอย่างกิจกรรมการใช้คำเสริมคำว่า “นะ”

จากตัวอย่างเป็นกิจกรรมส่งเสริมความเข้าใจและการใช้คำเสริมคำว่า “นะ” โดยให้ผู้เรียนสังเกตพฤติกรรม สีหน้า และท่าทางของผู้พูดจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ตามรูปที่ 1-3 จากนั้นให้ผู้เรียนจับคู่สนทนาด้วยถ้อยคำที่เหมาะสมกับสถานการณ์ในแต่ละรูป โดยให้ใช้คำว่า “นะ” ลงท้ายประโยค แล้วจึงนำเสนอให้ผู้สอนตรวจสอบความถูกต้อง

รายการอ้างอิง

- กำชัย ทองหล่อ. (2540). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: รวมสาส์น.
- นววรรณ พันธุมธา. (2559). *ไวยากรณ์ไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ: คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พัทธยา จิตต์เมตตา. (2559). *เอกสารประกอบการอบรมการสร้างสื่อและแบบเรียนภาษาไทย สำหรับชาวต่างชาติ*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- วิจินต์ ภาณุพงศ์. (2537). *โครงสร้างของภาษาไทย ระบบไวยากรณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

- สรณบดีรินทร์ ประสารทรัพย์ และบำรุง ไตรรัตน์. (2561). การพัฒนารูปแบบการสอนแบบเน้นภาระงานร่วมกับการเรียนรู้แบบร่วมมือ เพื่อเสริมสร้างทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเชิงวิเคราะห์ และทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร. *วารสารบัณฑิตศึกษา*, 11(1), 70-81.
- สุมินตรา มาคาลัย. (2558). การรับอนุภาคลงท้าย “นะ” และ “สิ” ของผู้เรียนภาษาไทย เป็นภาษาที่สอง (วิทยานิพนธ์ดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพฯ.
- ศศิณัฐ สรรคบุรานุรักษ์. (2560). การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจีนที่เน้นภาระงาน. *วารสารปัญญาภิวัตน์*, 9(ฉบับพิเศษ), 260-268.
- อุดม วโรตม์สถิตจิตต์. (2539). *ไวยากรณ์ไทยในภาษาศาสตร์*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- อุปทิศศิลปสาร, พระยา. (2545). *หลักภาษาไทย* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- Basta, J. (2011). The Role of the Communicative Approach and Cooperative Learning in Higher Education. *Linguistics and Literature*, 2(9), 125-143.
- Dorathy, A. (2011). Second Language Acquisition through Task-based Approach-Role-play in English Language Teaching. *English for Specific Purposes World*, 33(11), 1-6.
- Ellis, R. (2003). *Task-based Language Learning and Teaching*. New York: Oxford University Press.
- Fathman, A. and Kessler, C. (1993). Cooperative language learning in school context. *Annual Review of Applied Linguistics*, 13(2), 127-140.
- Harley, Trevor. (2001). *The Psychology of Language: From Data to Theory*. East Sussex: Psychology Press.
- Savignon, S. J. (1983). *Communicative Competence: Theory and Classroom Practice Reading*. Reading, MA: Addison-Wesley.
- Searle, J. R. (1969). *Speech Acts*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Selivan, L. (2012). *In response to Huge Dellar's Dissing Dogme: In defence of TBL*. Retrieved December 12, 2019, from <http://leoxicon.blogspot.com/2012/05/in-defence-of-tbl.html>
- Smyth, D. (2002). *Thai: An Essential Grammar*. New York: Routledge.
- Swain, M. (1998). Focus on form through conscious reflection. In C. Doughty, and J. Williams (Eds.), *Focus on Form in Classroom Second Language Acquisition*. New York: Cambridge University Press, 64-81.
- Willis, J. (1996). *A framework for task-based learning*. London: Longman.